Actorii

Cei mai dezinvolti - actorii!
Cu manecile suflecate
Cum stiu ei sa ne traiasca!
N-am vazut niciodata un sarut mai perfect
Ca al actorilor in actul trei,
Cind incep sentimentele sa se clarifice

Moartea lor pe scena e atat de naturala,
Incat, pe langa perfectiunea ei,
Cei de prin cimitire,
Mortii adevarati,
Morti tragic, odata pentru totdeauna,
Parca misca!

Iar noi, cei tepeni intr-o singura viata!
Nici macar pe-asta n-o stim trai.
Vorbim anapoda sau tacem ani in sir,
Penibil si inestetic
Si nu stim unde dracu sa ne tinem mainile.

Trebuiau sã poarte un nume

Eminescu n-a existat.

A existat numai o tara frumoasa
La o margine de mare
Unde valurile fac noduri albe.
Ca o barba nepieptanata de crai.
Si niste ape ca niste copaci curgatori
În care luna îsi avea cuibar rotit.

Si, mai ales, au existat niste oameni simpli
Pe care-i chema : Mircea cel Batrîn,
Stefan cel Mare,
Sau mai simplu : ciobani si plugari,
Carora le placea sã spuna
Seara în jurul focului poezii -
"Miorita" si "Luceafarul" si "Scrisoarea a III-a".

Dar fiindca auzeau mereu
Latrînd la stîna lor cîinii,
Plecau sã se bata cu tatarii
Si cu avarii si cu hunii si cu lesii
Si cu turcii.

În timpul care le ramînea liber
Între doua primejdii,
Acesti oameni faceau din fluierele lor
Jgheaburi
Pentru lacrimile pietrelor înduiosate,
De curgeau doinele la vale
Pe toti muntii Moldovei si ai Munteniei
Si ai Tarii Bîrsei si ai Tariii Vrancei
Si ai altor tari românesti.

Au mai existat si niste codri adînci
Si un tînar care vorbea cu ei,
Întrebîndu-i ce se tot leagana fãrã vînt ?

Acest tînar cu ochi mari,
Cît istoria noastra,
Trecea batut de gînduri
Din cartea cirilica în cartea vietii,
Tot numarînd plopii luminii, ai dreptatii,
ai iubirii,
Care îi ieseau mereu fãrã sot.

Au mai existat si niste tei,
Si cei doi îndragostiti
Care stiau sã le troieneasca toata floarea
Într-un sarut.

Si niste pasari ori niste nouri
Care tot colindau pe deasupra lor
Ca lungi si miscatoare sesuri.

Si pentru ca toate acestea
Trebuiau sã poarte un nume,
Un singur nume,
Li s-a spus
Eminescu.

Adiacente

Adiacentele la ce-am de spus
Erau acolo si acuma nu-s,
Ia-le de unde nu-s, adiacente,
Cãci nici în gusile fosforescente
Nu mai gasesti nimic de luat, de pus.

Visul mi-e plin de oarba cutezanta
Cu care musca greul din distanta,
Greul pamintului, pe sub pãmânt.
Si tot aduna rime si aluzii
Ca intimplarile la coltul buzii,
Fumind tigara si-afumind un gând.

Am zãrit lumina

Am zarit lumina pe pamant
Si m-am nascut si eu
Sa vad ce mai faceti
Sanatosi? Voinici?
Cum o mai duceti cu fericirea?
Multumesc, nu-mi raspundeti.
Nu am timp de raspunsuri,
Abia daca am timp sa pun intrebari
Dar imi place aici.
E cald, e frumos,
Si atata lumina incat
Creste iarba.
Iar fata aceea, iata,
Se uita la mine cu sufletul...
Nu, draga, nu te deranja sa ma iubesti.
O cafea neagra voi servi, totusi
Din mana ta.
Imi place ca tu stii s-o faci
Amara.

Boala

Doctore, simt ceva mortal
Aici, in regiunea fiintei mele

Ma dor toate organele,
Ziua ma doare soarele
Iar noaptea luna si stelele.

Mi s-a pus un junghi in norul de pe cer
Pe care pana atunci nici nu-l observasem
Si ma trezesc in fiecare dimineata
Cu o senzatie de iarna.

Degeaba am luat tot felul de medicamente
Am urat si am iubit, am invatat sa citesc
Si chiar am citit niste carti
Am vorbit cu oamenii si m-am gandit,
Am fost bun si-am fost frumos...

Toate acestera n-au avut nici un efect, doctore
Si-am cheltuit pe ele o groaza de ani.
Cred ca m-am imbolnavit de moarte
Intr-o zi
Cand m-am nascut.

Cercul

Mergeam pe drum. Era luna, asa, toamna.
Si mã ajunge din urma si trece pe langa mine
Un cerc.
O tuturiga mare de fier. Un cerc
Care mergea singur pe linie.
M-am uitat în urma: I-o fi aruncat cineva?
L-o fi dat de-a tuturiga
Nimeni...
Si, la urma, cine se-l azvarle,
Ca era mare si greu - ca o sina de roata
de car.

Mã uit inainte; cercul isi vedea de cale.
Se-nvartea repede, repede si facea praf.
Tocmai atunci vine al lui Calota, de la deal
- Il vazusi, mã?
- Il vazui. Si incepe sã se-nchine.
Ce-o fi cu el, de la ce butie o fi scapat,
Numai Spanu, mai are butii de vin asa de mari,
Pleca si se varsa putina...

Ne miram noi asa si ne dam cu parerea,
Asta al lui Calota se facuse alb, il cam speriase

Dracovenia,
Si mai apare si Gligorie.
- Il vazusi, mã?
- Nu-l vazui. Ce sã vad?
- Cercul?
- Care cerc?
Ghita al lui Calota s-a aplecat si i-a aratat
Urma în tarana. Lasase o urma ca de roata de car.
-E, cate urme de roti nu sunt pe drum!

Cercul a trecut, asa, valantoace, prin tot satul.
Unii iI vedeau, altii nu.
Asa, cam din trei, pe langa care trecea,
Doi iI vedeau, unul nu...
Stand noi asa, auzim iar Vuuuu - vuu! Uuu! Uuu!
Cam cum face o vuva mare...
Si vedem nori de praf...
- Dati-va la o parse, ca vine... Se-ntoarce...
Venea cercul de la deal, parca se inrosise putin
De-atata alergat, de-atata inspectie în
Comuna Bulzesti...

Venea dinspre Pradatorul, trecuse ozaca prin Fratila
L-am apucat de mana pe Gligorie:
- Il vezi, mã?
- Ce sã vad?
- Cercul
- Care cerc?
- Asta de trece acum pe langa noi?
Tu n-auzi ca se cutremura pamantul, vuieste, scoate praf...
- Nu trece nimic. N-aud nimic. Nu vad nimic.

Cercul s-a apropiat... i-am luat seama: sã fi zis
Ca e roata de cabrioleta? nu, ca n-avea spite...
Si prea lumina... E asa ca o aoreola de sfant...
Ca si când capul vreunui sfant s-ar fi rostogolit

în praf
Si aoreola lui il poarta ca o sina...
Si-l imbraca în stralucire...
Mergea vajaind... Si se infierbantase de-atata invartit,
Scotea scantei, când se atingea de cate
o piatra.
Prin Seculesti, acum era aici la Gura Racului si precis
Voia sã meargã ,si-n Natarai la vale...

M-am dat mai aproape si i-am simtit damful: mirosea a
Rotund perfect. A geometrie... a spuma
de geometrie,
Adica esenta esentelor...
Am cazut în genunchi,
Asa de usor si de delicat atingea pamantul
Plin de gloduri, al satului.
Ba, calca prin Bulzesti, parca-ar fi mers
Pe luna, tu-i mama masii!
Mã trecusera fiorii si aproape sã-mi dea lacrimile
De atata cinste si minune.

- E, acum iI vazusi? L-am mai intrebat odata
Pe Gligorie, care-si scotea pamantul
de sub unghii
Cu un chibrit.
- Ce sã vad?
- Cercul.
- Care cerc?
- Atunci... du-te unde plecasi, ba orbetule!
Ca eu n-am ce discuta cu astia, care nu vad decât
Ce le arata muierea!
- Hai, mã, iI trag pe-al lui Calota...
Avusei noroc mare cu tine,
Ca fusesi aici... ca altfel,
Ne-ar fi povestit cercul în toata lumea,
Ce orbeti sunt în comuna asta.

Povestea cu cercul de foc, venit în inspectie
A circulat mult la noi, din gura în gura.
N-a reusit s-o stinga nici razboiul al doilea,
Abia mai tarziu, cu prefacerile, a trecut

pe planul doi

Si, pana la urma, au biruit ai care nu-l
vazusera.

Ceva ca rugãciunea

Nu stiu ce am,
Ca nu dorm cand dorm
Nu stiu ce am,
Ca nu sunt treaz,
Cand stau de veghe.

Nu stiu ce am,
Ca nu ajung nicaieri,
Cand merg.

Nu stiu ce am,
Ca stand pe loc
Sunt, hat , departe.

Doamne, din ce fel de huma
M-ai luat in palmele tale calde
Si cu ce fel de saliva
Ai amestecat si-ai framantat huma-mi?

De nu stiu ce am
Ca exist,
Nu stiu ce am
Ca nu mai am nimic,
Decat pe tine.

Ecuatorul si polii

Impreuna sintem foarte dialectici
(Tu stii ca a fost cea mai frumoasa
Zi din viata mea?
Ce bine-ar fi sã fie asa. "Ba da".
Te rog fraza asta sã n-o tai)
De fapt, poezia de dragoste ar trebui sã fie semnata

Chiar de muze.
Poetii sã se inspire si ele sã puna degetul.
Tu sã intinzi aripa peste versurile mele
"N-am intins-o?"
Asa, o pana. Vreau o filfiire deplina.

Simteai ca veneai pânã lângã mine
Si deodata un gol de aer.
Ce se intimpla?
Mã gindeam la tine.
Golurile de aer nu stiu ce-o fi cu ele,
Asa e când zbori, zburam spre tine.
"Oricum, eu receptam fluidul."
Si eu mã ghidam tot dupa fluid.
Noi nu lucram decât pe
Baza de flux magnetic.
Stii ca la ecuator cântarim
Mai mult decât la poli?

In orice caz, când sintem impreuna
Cintarim mai mult,
Sintem doua ecuatoare incolacite
Doua ecuatoare si - un pol - ca niste serpi.
De ce numai unul?
Pentru unitatea contrariilor.
Plus cea mai ieftina energie...
Nu stiu daca intelegi?
Ce zici de titlul asta?
Esti ca o sfera de sticla
In care Dumnezeu a strecurat
Si-un clopotel.
Când se-nvirteste pamintul, suna clopotelul.
Tu suni. Da, dar n-am sunetul frumos
Decât în sfera de sticla
Vibrez din toata fiinta
Si tu-mi culegi vibratiile
Si mi le restitui, sarutate.

Enigma

Domnule, am auzit în tinerete o ghicitoare
Si i-am uitat raspunsul.
,,Tenghelita,
Menghelita,
De carcee,

Tombolita.
Ghici, ce e?"
De vreo patruzeci de ani mã tot chinui
S-o dezleg,
Sau sã-mi aduc aminte raspunsul.
M-am dus în satuul în care-am auzit-o,
Am intrebat din om în om:
Nimeni nu stia,
O ghicitoare care-a disparut.

Maica Mare, Maria Radulescu Falcoianu
Numita maica Rica, din comuna Redea, Romanati,
I-a spus în 1919 lui neica lonescu,
Din Redea, ghicitoarea asta.
Când si-a dat el seama c-a uitat raspunsul,
Maica Rica murise.
Si de-atunci il tot chinuie.
Daca ar fi ca în povesti, ar fi trebuit sã i se taie
Capul. ca nu poate dezlega enigma.
Dar nici ghicitoarea nu se mai poate dezlega singura
Si se foloseste de el, ca sã-si aduca aminte
Raspunsul. Toate au avut un sens pe vremuri,
Si au disparut, fie sensul, fie cuvintele acestui sens.

,,Tenghelita,
Menghelita,
De carcee
Tombolita.
Ghici ce e?"

Nu cred c-o sã ghicesc pana mor,
Spune batranul, si la coltul ochilor i se
Increteste un zambet al ochilor, subtire.
Da, uite ti-o spun si eu dumitale.
Vezi dumneata ca si zicerile astea
Sunt ca niste fantani, care, daca nu mai sunt sleite,
Se infunda, cad ghizdurile si creste rogoz si
Ardelul broastei din ele.

Am vãzut odata niste oameni
Se uitau la o fantana, care se cam invechise.
Cumpana se cam usurase.
Unul a zis:
- De coinace trebuie sã mai punem
Un fier de plug,

Sã atarne bine.
Sã se cumpaneasca bine, asa.
Fierul vechi de plug
Atarnand de cumpene,
Arand prin aer de cate ori
Se afunda galeata
Si iarasi coborand cu brazda lui de cer...
Daca mã-ntrebi unde s-au dus, toate, cum de-au disparut
Nu stiu ce sã-ti raspund.
Ca ,,Tenghelita, menghelita" aceea.

Ghici ce e?

Fresca

In iad pacatosii
Sunt valorificati la maximum.
Femeilor li se scot din cap
Cu o penseta
Clamele, agrafele, inelele, bratarile,
Panzeturile, lenjeria de pat.
Dupa aceea sunt aruncate
In clocotul unor cazane,
Sa fie atente la smoala,
Sa nu dea in foc.

Apoi unele sunt transformate in sufertase
Cu care se cara la domiciliul dracilor pensionari
Pacatele calde.

Barbatii sunt si ei folositi
La cele mai grele munci,
Cu exceptia celor foarte parosi
Care sunt torsi din nou
Si facuti presuri.

Glezne fragile

Unde ramasesem? La glezne fragile.
Da, din cauza lor
Pretinzi ca nu poti schia.
Gleznele fragile mã-nnebunesc,

Imi plac foarte mult.
Ce bine te tin pe picioare,
Dreapta, svelta, cu mers frumos,
Când vii spre mine
Prin zapada, vibrind la fiecare fulg.
Faci atingere cu fulgii.
Transmiti fiori în toata masa de zapada
Din cer. Uita-te, e ca o saltea descusuta cerul.
Cine s-o fi tavalind deasupra?
(Cred ca tot noi).
Tolaniti pe fortele naturii, pe fenomenul natural.
Fenomen natural pe fenomen natural.

Mazariche pe licheni. Iti place cum suna?
"Suna a iarna". Ai vãzut sarea izvorind din mine,
Ca o bura de ploaie. La polul nord transpiratia
S-ar fi prefacut în mazariche. "Parca numai acolo!"
Emotia de la polul nord.
Nu, de la polul opus.
Eu sint polul opus nr.34.
(Asa zicea un compozitor).
Autor de opusuri numerotate.
34 îi place lui cel mai mult.
Sintem ca doi pinguini mergând stingaci prin zapada la
Poale de Polul nord. Pe ghetus.
"Ba sintem ditamai iceberguri".
Alunecind unul în bratele celuilalt, incotosmanati
In sentimente calduroase.
"Bine ca ne-a apucat amorul iarna,
Avem incalzire centrala.
La vara, ar fi fost prea cald".
Esti o prezenta luminoasa.
Chiar si în zapada, tot tu dai
Lumina.
Eu sint primul (Si ultimul
Ca nu mai las pe nimeni)
Cel mai mult mã impresioneaza la tine
Calmul ochilor mari si calmul pielii -
Dac pot spune astfel.
"Poti". Azi miinile mele sint foarte aspre.
Dar au si ele calmul lor. Esti ca o marmura
Care-a fost la mare asta-vara.
"Am fost". "Cu cine?". "Cu intreaga cariera".
Si sinii - sint de taiat respiratia cu ei.
Eu sint numai taieturi.

Grup

Traiau de mult timp impreuna
Si cam incepusera sa se repete:
El era ea,
Si ea era el,
Ea era ea
Si el era tot ea,
Ea era, nu era,
Si el era ele,
Sau cam asa ceva.

Dimineata mai ales,
Pana se alegeau bine,
Care cine mai este,
De unde si pana unde,
De ce asa si nu altminterea,
Trecea o groaza de timp,
Trecea timpul ca pe apa.

Voiau uneori chiar sa se sarute,
Dar isi dadeau seama la un moment dat,
Ca amandoi sunt ea,
Mai usor de repetat.

Atunci incepeau de spaima sa caste,
Un cascat de lana moale,
Care se putea si croseta
In felul urmator:
Una casca foarte atent
Si cealalta tinea ghemul.
Hibernãm

Traim din amintiri, hibernam în vizuina
Unei frumoase intamplari, care se-ndeparteaza.
Intre vinovatie si - asteptare.
Cam acesta e cadrul. Nu se poate schimba nimic.
Asteptam cu mana streasina la inima.
Si ce rar se vede ceva în zare.
Dar trebuie sã ne pastram calmul.
"Nu se lipeste mancarea de mine" - zici
Uite-asa nimic n-are gust, când santem despartiti.

Sinul tau mã doare.

Cum taie laptele foamea, brusc,
Asa trezesti în mine speranta.

Marin a lui Pãtru

Pe-astia-i stiu eu din 1916, din Moldova.
Ni i-au dat de ajutor, contra nemtilor.
Si ei au fugit. Beai cu ei la masa, mancai,
Si pana la poarta te-mpuscau.
In burta lor sunt numai minciuni.
Ei ti-arata laptele albu si zic ca e negru.
Si tu trebuie sã zici ca ei.
Vor sã-ti ia tot.
Sã te imbraci c-o rubasca,
De tine si de camasa si de haina
C-un nasture rosu la umar. Si rubasti de-alea-ntunecate
Ca pamantul, parca-ai fi sobolan.
Sã-ntinzi gamela pe care-o porti
La sold, sã-ti dea niste linte, acolo pe camp,
Stand si-n soare, ca taie toti pomii, stejarii, toti perii, toti
Maracinii, nu mai e pic de umbra,
Ca sã poata baga ei tractorul.
Ciorba zic ei ca e de linte,
Dar nu se stie de ce-o fi si aia.

- Uidu-hu'n tur pe mama voastra! - facea Marin al lui Patru,
Ajuns aici cu explicatia situatiei.
Mama voastra de bolsevnici.
Eu, sã mi-i scoata cineva pe-o gaura, cate unul cate unul,
Si-i omor c-o furca de fier si c-o maciuca.
Sã-i prijon în furca si sã le sparg capul.
O mie pe zi i-as achita. Da, da!
I-as trage si-n teapa. As branisti zile-ntregi la tepuse
Si i-as trage-n teapa.

Sã vedeti ce ne-asteapta, facea el.
Sã vedeti ce ne-asteapta.
Ca si lucrurile bune ies rele.
Cercelaru, presedintele reformei agrare
La noi în comuna!
Cine e Cercelaru?
A dat pamantul pe saci de grau, pe sapunuri
Si pe femei tinere.
Nici pomeneala de-ai saraci si de-ai de-au luptat pe front.
Ivana sef de post! El si cu Butoi!

Ciupag si cu unul de albastreste ca manatarca tiganeasca.

De necaz, al lui Patru s-a-nsurat pe la 50 de ani,
A fãcut un copil cu Ioana si-a murit tusind, din cauza igrasiei.
Ca n-a mai putut sã-si termine casa, din cauza vremurilor.
A stat în ea uda si sparta,
Furios pe situatie.

Nu te-ncurca

Boc! Boc! In poarta.
Spre dimineata, cu vreo trei zile pana-n Craciun.
- Vezi, mã Gheorghe, cine bate, mã -
Sare muierea. Nu se sculasera, ca era prea denoapte.
Afara iar: Boc! Boc!
- Care esti, mã?
Era-ntuneric, se vedea doar o pata mare alba.
Era iapa, legata de poarta.
Si ala batea tare-n pridvor, cu ciomagul.
Si când l-a vãzut pe Gheorghe c-a iesit
C-o mana bagata pe maneca hainei si cu alta afara,
A inceput sã-l certe.

- Ba, ce faceti? De ce dormi, mã? la ora asta?
Oamenii vrednici nu dorm la ora asta! Ce faci, mã?
De ce dormi, mã?

Intra în casa si descarca o desaga de ghete rupte,
Cizme scalciate pantofi.
- Mã, venii la tine sã-ti aduc astea, ca nu mã lasa
Nacotele de copii,
Ca se duc la hora.
Mai ramasesera vreo doua ciubote-n desaga,
Le descarca si pe alea.
- Mi le faci pânã-n Craciun!
- Pai, Craciunul... Ca e poimaine...
Gheorghe se uita la gramada, se mai scarpina în cap
Nu-i convenea.
- Mã, nasule, n-oi putea, ca e prea aproape
Poate asa intr-o luna-doua
- Ba, daca nu poti, nu te-ncurca.
Ba, uita-te-n ochii mei.
Daca nu poti, nu te-ncurca, ba!
C-asa mi-a mai fãcut al lui Vintila

Din Trantoru, ca i-am dus putina de varza
Sã mi-o dreaga si mi-a tinut-o în prispa
Pan la Pasti si-am rãmas fãrã varza la copii.

Se sculase si muierea lui Gheorghe.
Se-mbracase si venise la vatra,
Unde se duceau tratativele.
Vazand maldarul de plotoage si stiindu-l pe barbatu-sau
In stare sã lase totul balta si sã dreaga o pereche-doua
De bocanci - si stiindu-l si pe nasul Cornita carcotas,
Ca nu le face bine, a-nceput sã ia vechiturile
Una cate una si sã le bage la loc în deseaga.
- Ba, nu te-ncurca, ba, daca nu poti!
Nu te-ncurca, ba, continua asta cu gura mare,
Ca se speriasera si gainile care acum se sculau...
- Nu se-ncurca deloc, nasule, ca nu poate!
Trebuie sã taiem porcul,
Trebuie sã aducem lemne si nu poate acum.

Gheorghe facea si el cizmarie când putea,
Printre picaturi, invatase la armata
Si când avea timp, mai scotea si el un ban.
Da finul Comita nici nu i-ar fi platit.
Si-l mai si certa.
S-a suparat si-a plecat bombanind.
A-ncalecat pe iapa a alba si-a plecat la alt mester,
Tocmai în partea ailalta a satului.

Comita era din neamul Capetilor (De-ai lui Capete)
Din Natarai. Se mutase la deal, si-avea casa dinvale de biserica
A veche.
Nudism

Car namol cu o caldare
La femeile care fac nudism.
In tinerete aveam o parere mai buna
Despre femei;
Dar trebuie sa faca cineva
Si treaba aceasta.

Ele nu se mai feresc de mine
Ma numesc "cel care aduce namol"
Si-si vad inainte de nudismul lor.
De fapt eu nici nu le mai bag in seama,

Le numesc "femeile care se inamolesc"
Si ma gandesc la ale mele.

Uneori ma apuca din senin
O pofta grozava de injurat.
Dumnezeii tai de viata
De tinerete
De batranete
De fericire
De iubire
De casatorie
De ideal.
Toti acesti dumnezei
Se prefac in namol de buna calitate.
In orice caz femeile il gasesc foarte bun
Si se ung cu el.

O vreme

Ma uit la fiecare carte noua
Ca Avram la Isac,
Pe cand se pregatea
Sa-l injunghie.

Te voi sacrifica si eu
Pe aceste cateva vreascuri
Ale cunoasterii,
Si din litere va curge sange.
Si ma voi invalui in fumul lui
Sa nu ma mai vada duhurile.

Si asa voi fi bun
Materiei
Inca o vreme.

Până la un punct

Pana la un punct
Somnul e regenerare,
Daca-l depasesti -
E putrezire.

Da-mi inapoi crinul,
Pe care-l tineam în mana
Si care, în bezna cea mai adanca,
Se deschidea,
Omorandu-mi cu parfumul lui tare
Moartea, cea tematoare de esente.
Moartea omorandu-mi-o de tot,
Crinul,
Pe care-l tineam falnic în mana.

Da-mi-l inapoi!
Visul meu se-ntinde dupa el
Ca o a treia mana.

Pictura cu crin

Si as dori sã te pastrez
In clipa aceasta de stralucire
Ca pe-o floare, care se daruie singura
Unei picturi cu sfânt.
(Vezi arhanghelul cu crinul în mâna.)
Sigur, eu nu sint sfintul!
Dar îmi place imaginea si o pastrez.
Azi-noapte am ascultat spovedaniile complete
(Volumul II sau I?)
Legate în piele, oricum.

Cum se mai aduna si viata noastra!
Ca un film de desene-animate,
Fãcut din cuvinte scrise.
Ce nevoie avem de aceste priviri în urma
Si toate aceste intimplari
Mai mult sau mai putin necesare,
Pe care, pânã la urma,
Sintem tentati sã le credem chiar fericite?
Sint insasi viata noastra cu gust amar
Care tinjeste dupa o lacrima de cainta,
Ca sã-l mai dilueze.

Ai trecut ca o umbra prin toate aceste incaperi
Ale castelului tau
(Nu din Spania, desigur!)
Si nu te-a intinat nimic

Nu te-a atins nici o arma din panoplia
Ghiftuita de spade, din sala armelor.
E nemaipomenit cum frumusetea ta stie sã se apere
Si chiar daca nu mi-ai fi spus o vorba
Pentru mine ai fi fost mai limpede
Decât primul meu gând de dimineata.

Azi-noapte am fost mai epici -
Si cuvintele tale
Le-am vãzut strecurindu-se
Prin fereastra intredeschisa,
Prefacindu-se în fulgi,
Pentru neintinarea orasului.

Fãrã punctuatie

- Care apropie oamenii, ai spus?
Nu stiu - parca-as vrea sã-ti ghicesc în talpa.
- Poate în palma.
- Eu nu ghicesc decât în talpa.
- Ce semn de punctuatie?
- Nimic, adica pune un numar.
Ce numar porti la pantofi?
- 36.
- Foarte bine, 36 mã inspira.
Oricum, e un numar cistigator -
Imi place cum inchizi tu ochii.
Atunci când inchid ochii, plutesc
Rugãciune

Doamne, creatia a dat inapoi
Ca un cucui al universului.
Doamne, creatia ta s-a retras in sine
Cu tine cu tot si orbecaim in nestire.

Doamne, da un pumn in bezna,
Sa creasca, Doamne, la loc cucuiul.
Unicornul, cand ii crestea cornul,
Era numai durere si cunoastere.

Lumea sorbita de hau
Se pierde in circumvolutii prea destepte.
Doamne, da-ti Doamne un pumn drept in frunte

Si mugind ia-o de la-nceput.
Si mugind ia facerea de la-nceput."

Sah

Eu mut o zi alba,
El muta o zi neagra.
Eu inaintez un vis,
El mi-l ia la razboi.
El imi ataca plamanii,
Eu ma gandesc un an la spital,
Fac o combinatie stralucita
Si-i castig o zi neagra.
El muta o nenorocire
Si ma ameninta cu cancerul
(Care merge deocamdata in forma de cruce)
Dar eu ii pun in fata o carte
Si-l silesc sa se retraga.
Ii mai castig cateva piese,
Dar,uite,jumatate din viata mea
E scoasa pe margine.
- O sa-ti dau sah si-ti pierzi optimismul,
Imi spune el.
- Nu-i nimic, glumesc eu,
Fac rocada sentimentelor.
In spatele meu sotia, copiii,
Soarele, luna si ceilalti chibiti
Tremura pentru orice miscare a mea.

Eu imi aprind o tigara
Si continui partida.

Sarpele casei

Venea din curte si intra intr-o gaura
Din beciul casei.
Era un sarpe gulerat, mai mult alb, alburiu.
George era copil: - Uite sarpele, uite sarpele!

Si baba: Nu da în el,
Ca asta e sarpele casei.
Nu face nimic.
Deocamdata nu i-a fãcut nimic.

Dar peste o jumatate de an, ori un an,
lar l-a vãzut. Si l-a lovit c-o maciuca.
Se incolacise pe ciomag si el a ridicat
Ciomagul în sus, si era sã-i cada în cap.

Se zvarcolea sã moara.
Si la urma i-a parut rãu.
Da' ce s-a suparat mama când a aflat!
Si când ne-a ars, mai tarziu, casa
Zicea: ,,Vezi? Ai omorat sarpele casei..."

Scara la cer

Un fir de paianjen
Atârna de tavan.
Exact deasupra patului meu.

În fiecare zi observ
Cum se lasa tot mai jos.
Mi se trimite si
Scara la cer - zic,

Mi se arunca de sus.

Desi am slabit îngrozitor de mult
Sunt doar fantoma celui ce am fost
Ma gândesc ca trupul meu
Este totusi prea greu
Pentru scara asta delicata.

- Suflete, ia-o tu înainte.
Pâs! Pâs!

Scrisori din camera de alãturi

Nu pot sã scriu decât despre tine,
Cu mâna ta. Este un fel de-a te pastra
Inaintea ochilor, pe imensul cadru de zapada,

Ca un perete pe care schiaza
Gindurile noastre de iarna.
Din fuga trenului ai zarit
Prin nameti un vinator.
A aparut intii pusca intinsa - Tocmai ochea
Un fulg de zapada.
O bubuitura si toata iarna
S-a naruit din cer, ingropindu-l în zapada.
Copacii parca plecasera si ei
Sã haituiasca Baraganul
("Baragan" - loc unde viscoleste,
Asa se traduce, din cumana.
Nu, nu-s cuman, coman,
Dar asa mi-a tradus prietenul turc, Iusuf.)

Iata-ne, asadar pierduti în desertul alb,
Pe care, de fapt, l-ai si provocat.
Ai dorit atita sã ninga, stiai ca fenomenul tine
De concentrarea ta... Si te-ai concentrat prea mult!
Acum, nu se mai opreste.
Roseata din obraji coloreaza peisajul. Ai febra?
"Nu, dar vreau sã colorez peisajul".
Foloseste rujul, mai bine.
Tu esti de tinut intr-un castel
Pe-o iarna ca aceasta, cu clopotei la fulgi.
Si eu sã vin la tine
Intr-o sanie trasa de cerbi,
Sã mã urc în iatac, pe-un turtur imens,
Sã urc si sã cobor, ca e alunecos,
Si iar sã dau sã mã catar... si tu sã-mi arunci
Niste pinteni.
Sã cioplesc sloiul, urcindu-mã
Sã-i dau pinteni
Si sã apar sus, c-o floare de gheata
In mâna. "Unde e geamul?
Sã-ti plantez pe el aceasta
Floare de gheata."
"O, ador florile de gheata", sã zici,
"Unde-ai gasit-o?" Hai sã iesim putin.
"Unde, iar afara? Iar în zapada? Iar în tren?
Iar vagon neincalzit?"

Eu sint un om de interior,
Pentru ca sint numai suflet
Si sufletul e de interior.
Sint un om de budoar, de stat intre perne,
Printre carti, printre rujuri...

Tot ce emana caldura
Si intimitate. Pune-mã la o masa de restaurant
C-o suta de insi în jur,
Care se uita la tine
Si inghet.
N-am ce sã-ti spun, parca nu ne mai cunoastem.
Tu îmi citesti inceputul de enervare
Pe freamatul degetelor,
Pe miscarea de la coltul ochilor
Si "Hai sã mergem", zic.
"Unde?"
In castel. Stiu eu unul, dar nu s-ajunge acolo
Decât c-o sanie trasa de cerbi.

Tot în tren sintem? Tot.

Sentimentul lânei

Am si sentimentul lânei -
Nu stiu de ce-ti spun asta,
Probabil ca m-ai intrebat,
Mi-ai cerut un inventar al
Sentimentelor.

Le am pe toate, am sentimentul tuturor
Stofelor, si acum îmi dau seama
Ca-l am si pe-al
Medalionului. Am rãmas cu ochii pironiti acolo.
El mã sageta.
E bine daca-ti poarta de grija.
Eu nu prea port de grija - am alte calitati,
Dar nu port de grija.
N-am timp. Daca mã tii la git, da.

Hai sã te descriu, tot trebuie sã fac ceva
Dar tie-ti sta bine-ntre bijuterii.
Trebuie sã te descriu o data cu bijuteriile tale.
Esti buna pentru arheologii viitorului,
Numai camee, paftale, inele, bratari.
Imediat as putea localiza secolul si tara.
Aurul te iubeste. Sint gelos.
Bijuteriile sã mi le descrii tu. Aici trebuie
Finete de femeie.
Parul tau strins mã aduna de pe drumuri.

Altfel as tot alerga-ncolo si-ncoace
Dupa cum filfiie, dupa cum dai din cap.
De mult ne tot promitem
Sã ne scriem din camere alaturate
Sã ne trimitem scrisori, din ora-n ora,
Ca buletinele medicale,
Numai ca ale noastre ar fi buletine
De sanatate.
Ar trebui sã se dea din când în când
Cite-o stire despre amorul unei perechi,
Luate la întâmplare, dar sã fie tipica,
Asa ca noi...
Ori nu te-am intrebat: tu esti tipica?
Da? Bine. Sint linistit.
Putem sta de vorba deschis,
Ne putem spune toate secretele.
Greu mai gasesti astazi
O iubire tipica, sanatoasa.

Adam

Cu toate ca se afla in rai,
Adam se plimba pe alei preocupat si trist
Pentru ca nu stia ce-i lipseste.
Atunci Dumnezeu a confectionat-o pe Eva
Dintr-o coasta a lui Adam.
Si primului om atat de mult i-a placut aceasta minune
Incat chiar in clipa aceea
Si-a pipait coasta imediat urmatoare,
Simtindu-si degetele frumos fulgerate
De niste sini tari si coapse dulci
Ca de contururi de note muzicale.
O noua Eva rasarise in fata lui.
Tocmai isi scosese oglinjoara
Si se ruja pe buze.
"Asta e viata!" - a oftat Adam
Si-a mai creat inca una.
Si tot asa, de cate ori Eva oficiala
Se intorcea cu spatele
Sau pleca la piata dupa aur, smirna si tamiie
Adam scotea la lumina o noua cadina
Din haremul lui intercostal.
Dumnezeu a observat
Aceasta creatie desantata a lui Adam
L-a chemat la el, l-a sictirit Dumnezeieste
Si l-a izgonit din rai
Pentru suprarealism.